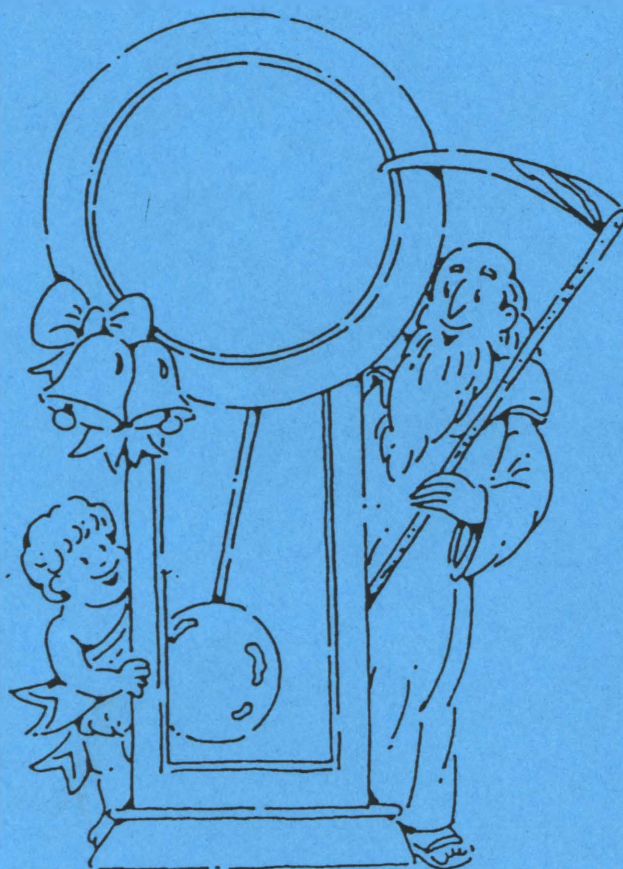

Stockholms UFO-nytt

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål - Nummer 3/96

Gott Nytt År *1997*

Stockholms UFO-förening, STUFO

Box 6055

175 06 JÄRFÄLLA

Tfn: 08-36 73 98

Postgiro: 440 19 83-4

Kontaktperson: Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-Nytt är ett informationsblad för medlemmar i Stockholms UFO-förening och utkommer med 3 nr/år.

Medlemsavgift:

	Nytt medlemskap	
	Helår	Halvår
	1/1-31/12	1/7-31/12
Inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	130:-	70:-
Pensionärer och heltidsstuderande inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	75:-	40:-

Om Du är intresserad av att få mer UFO-information kan vi rekommendera att Du prenumererar på:

UFO-Aktuellt , postgiro 50 50 60-4	170:-/år löpande
Rapport Nytt , postgiro 643 73 04-6	85:-/år löpande

Ett paradoxalt UFO-år

Årets sista nummer av STUFO-nytt innehåller en hel del artiklar av skilda slag. Vi får lära känna den kontroversiella prästen Ma Oftedal närmare, veta mer om Atlantismyten, höra om Nordens första internationella UFO-konferens och föräras den sista delen av vår egen Lasse Amneståls gymnasieuppsats.

UFO-året har varit lite paradoxalt. Uppmärksamheten i massmedia har väl sällan varit större. Till detta har den rekordslående filmen "Independence Day" i hög grad bidragit. Kritiken har minst sagt varit blandad (min egen recension finns på UFO-Sveriges hemsida på Internet och i UFO-Aktuellt 4/96), men den tycks inte ha lämnat någon likgiltig.

Ofta när det inträffar en stor mediahändelse brukar också mängden UFO-rapporter öka högst betydligt. Men det har inte varit fallet, åtminstone inte i Stockholmsområdet. Enligt föreningens fältundersökare har det inte varit så här lugnt på länge. Förklara det den som kan.

I min förra ledare nämnde jag att det var ett projekt på gång som gick ut på att Stockholms och Uppsala UFO-föreningar skulle ge ut en gemensam medlemstidning, förhoppningsvis med bättre layout och innehåll. Tyvärr har det inte utvecklats som vi hoppades (även om projektet kan bli av ännu), så tills vidare får ni hålla till godo med det som vi i Stockholm kan erbjuda.

God Jul och Gott Nytt UFO-år!

Stefan Roslund

Innehåll:

Ma Oftedal - en kontroversiell präst	4
Internationell UFO-konferens i Göteborg	6
Besök på AFU i Norrköping	7
Jens Tellefsen berättar mer om Atlantis	8
Inkomna rapporter april-maj	10
Hessdalenprojektet	11
UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv	12
Pressklipp	14

PRÄST I BLÅSVÄDER

Den 21 september 1996 höll Ma Oftedal ett föredrag hos Gaia Center med rubriken "Får det okända plats i Svenska kyrkan?"

Ma Oftedal är präst och starkt religiös men har också många intressen som inte faller inom kyrkans ram. Det har ibland setts med oblida ögon av kyrkans företrädare.

Under föredraget berättade hon att hon sedan flera år tillbaka har brukat besöka Centrumkyrkan i Solna. Det är en pingstkyrka där pastor Stanley Sjöberg predikar. Hon har fått mycket stor andlig hjälp där och gemenskap med människor. Men på sista tiden har hon mött ett visst motstånd från församlingen på grund av sina intressen.

En journalist från tidningen Dagen kom hem för att intervjua henne. Hon visste att de hade en negativ inställning till henne, men hon tyckte i alla fall att det gick bra med intervjun. När tidningen kom ut hade den emellertid en stor rubrik på första sidan: "Kalla mig gärna häxa." Hela artikeln handlade om ockulta saker.

Därefter blev hon inbjuden till en frågestund i Centrumkyrkan. Medlemmarna frågade hur man kan vara präst och samtidigt tro på reinkarnation och UFO. "Ja, vad skall man göra när man är präst och ser ett UFO?", svarade Ma. Hon kritiserades också för att hon umgås med mediala personer. "Medier är ju onda", påstod en pingstmedlem.

Ma Oftedal berättade då hur det gick till när hon förlorade sin fosterson Jocke, som var 23 år gammal. Han var ute på stan dagen före julafton tillsammans med kamrater. På kvällen ringde han hem och sade att han snart skulle vara hemma. Men han kom aldrig. Försvinnandet anmäldes till polisen, och flera veckor gick utan att han hittades. Då ringde en kriminalinspektör till

Saida. Hon talade om att han hade gått för nära en kaj, fallit i vattnet och drunknat. Det var nära Skeppsholmen och Saida talade om var polisen skulle söka. De hittade honom i vattnet på det angivna stället. Ma frågade sedan kvinnan om hon tyckte att Saidas gärning var ond. Då blev hon svarslös.

Upprörda biskopar

I somras hade Ma Oftedal konfirmläsläsning ute i skärgården. En dag blev hon uppringd av en kyrkoherde som frågade om hon ville vikariera på halvtid som kaplan - en huspräst som har hand om utbildning, gudstjänster och tar emot människor. Det ville hon gärna och det bestämdes att hon skulle börja på en onsdag.

På tisdagkvällen, dagen innan hon skulle börja, ringde en präst till henne och sade att det hade blivit något fel vid tillsättningen. "Går det inte att rätta till felet?", undrade Ma. Nej, saken var den att biskopen hade avstängt henne från tjänsten. Det hade varit ett biskopsmöte och de hade diskuterat hennes bok "Doxa" som kom ut i våras. Det hade kommit in en anmälan mot henne och biskoparna var mycket upprörda. Det var tal om att avsätta henne som präst.

Någon föreslog senare att hon skulle skriva ett brev till biskopen och be om ursäkt. Men det ville Ma inte göra. Hon känner sig lojal mot kyrkan och sina prästlöften, men hon är också lojal mot saker utanför kyrkan. Hon tycker att yttrandefrihet måste gälla alla, även präster.

Ansökningshandlingarna kom fel

Ma berättade om hur det gick till när hon blev präst. Hon arbetade i en skola i Husby och där träffade hon en fritidsledare som talade om för henne att det fanns en

kristendomsskola i Uppsala.

Ma blev intresserad. Hon arbetade som ungdomsledare, men ville gärna lära sig mer om religion. Så hon skickade en ansökan till skolan och blev antagen som elev. Hon reste till Uppsala och påbörjade sin utbildning.

Efter två veckor var det någon som frågade henne varför hon ville bli präst. "Nej, jag skall inte bli präst, jag är bara ungdomsledare", svarade Ma. Det visade sig då att hennes ansökningspapper hade kommit fel. Hon gick nu på en fem-årig prästutbildning i stället för i Livets ords skola, som varit meningen.

Hon märkte under utbildningens gång att det fanns ett stort motstånd mot kvinnliga präster. De värsta striderna om kvinnliga präster räsade på 1970-talet.

Temadagar i Storkyrkan

Något år efter prästvigningen kom Ma Oftedal till Storkyrkan, där hon arbetade tillsammans med Ludvig Jönsson. Han var en mycket modig man, tycker Ma, och de anordnade temadagar i kyrkan och bjöd in astrologer och healers. De blev bombhotade och polisen vaktade utanför kyrkan. Men det kom massor av människor till temadagarna. När Ludvig Jönsson senare dog i hjärtinfarkt orkade Ma inte fortsätta arbetet där.

Vänner från tidigare inkarnationer

Ma Oftedals liv är fullt av mystiska händelser. Efter arbetet i Storkyrkan reste hon till Uppsala för att doktorera. På tåget träffade hon en person som hon aldrig hade sett förut, men hon fick ändå en känsla av att hon kände igen honom. Han inbjöd henne till en meditation men hon gick inte till den.

En tid därefter gick hon till bokhandeln East and West. Där såg hon en man som stod med en Tarot-lek i handen. Hon hade aldrig pratat med honom förr men fick en känsla av igenkännande och började prata med honom, och hon tyckte att hon hade träffat en tvillingsjäl.

Några dagar därefter gick hon med sin dotter till en affär i Gamla stan som sålde stenar och kristaller. Och där stod mannen från East and West. Han arbetade tillfälligt där. Hon bjöd honom hem på middag tillsammans med hans vänner.

Till middagen kom till hennes förvåning mannen som hon hade träffat på tåget, samt en kvinna som var Reikki-master och en indisk schaman. De hade likartade intressen, träffades ofta i fortsättningen och bildade en andlig "familj".

Ma kommer inte från någon religiös familj, men när hon var liten såg hon änglar, skyddsänglar i olika färger som var tre meter stora. Det kanske berodde på barnslig fantasi, och det blev starka upplevelser för henne.

Mystiska händelser

Av sin nya familj blev Ma introducerad i magi. Och efter en tid började det hända konstiga saker i hennes hem. Saker försvann, och det började kännas som om det fanns något främmande i hennes lägenhet. Mas lille son hade en mörkblå napp som han älskade. Den försvann spårlöst.

Nästa dag gick de upp på vinden för att ta ner adventsstakar. De hittade också hennes sons julstrumpa som brukar hänga vid spisen natten till julafton. Ma kände att det fanns någonting i den och tittade efter. Där låg den försvunna blå nappen.

Nu började Ma bli förskräckt. Hennes vänner kände en kvinna från New York som var professionellt medium och som brukade använda en pendel. Ma träffade henne och kvinnan lät pendeln svänga och förklarade att det fanns själar i Mas våning som inte hittade hem. De måste genomföra en ceremoni.

I tre dagar gick de från rum till

rum med basilika, rökelse och vatten. Mediet sade: "Allting är av ljuset, lämna våningen och återvänd till er ursprungliga ljuskälla och återkom aldrig mera i annat än kärlek." Sedan försvann andarna och alla saker som var försvunna kom tillbaka.

Ma ser UFO:n

Ma reste till västkusten med ett par av sina vänner. En kväll när de satt på verandan och tittade ut över havet fick de se ett gult ljus långt borta. Det kom närmare och såg då ut som en stor gulorange spole som roterade.

Ma sprang in efter sin kamera, men när hon kom ut igen vände föremålet och försvann. Alla tre var övertygade om att det var ett UFO. Efter detta började Ma läsa mycket om UFO, se på filmer och kom med i en UFO-debatt i TV.

När Ma en dag hade kört en person hem och var på väg tillbaka till stan hände en konstig sak. Hon hörde plötsligt en röst som sade: "Stanna bilen och titta åt vänster." När hon tittade åt vänster såg hon en stor rullstensås. Det egendomliga var att hon först visste vad rösten skulle säga och därefter hörde orden.

Ma vände på vägen, körde fram till åsen och gick till fots upp till toppen. Där fanns en stor labyrinth av stenar. Ma ställde sig i mitten av labyrinten. Då hörde hon rösten av en man som sade att han kom från Orion och förklarade att Ma var en ljusbärare, att det handlar om energier och att hon skulle gå tillbaka till kyrkan igen.

Hon skulle ta med sig något från platsen. När hon tittade sig omkring såg hon en sten som hade ett mönster som liknade Orions stjärnbild. Den tog hon upp och åkte sedan hem.

När detta hände var Ma Oftedal mycket stressad. Hon hade frilansat ett tag, hade ont om pengar, glömde deklarerat, fick skatteskulder och besök av skattefogden. Men efter en tid fick hon en tjänst i kyrkan igen.

En annan UFO-upplevelse

Ma hade en släkting som var sjuk och bodde 20 mil från Stockholm. En dag hälsade Ma på henne, och när hon åkte tillbaka vid sjutiden på kvällen var det snöstorm, mörkt och halt väglag. Plötsligt såg Ma ett ljus bland träden till höger om vägen. Hon undrade vad det var och vände och körde tillbaka en bit.

När hon försökte köra in på en avtagsväg gick ratten inte att vrida. Samma sak vid nästa avtagsväg. Men vid den tredje avtagsvägen gick det att svänga. Ma blev förvånad när hon hörde sig själv upprepa flera gånger med metallisk röst: "Ma calling UFU, don't leave, Ma calling UFO, don't leave."

När hon kom närmare skogen såg hon ett jättestort ljus med en ramp i olika färger som svängde mellan träden. Hon blev så rädd att hon skakade och körde därifrån. Vid en bensinstation ringde hon till en god vän och talade om att hon hade sett ett UFO. Han talade lugnande med henne och de kom överens om att träffas på sin stammar i Gamla stan.

(I boken "Doxa" säger Ma att hon hade en kamera med sig i bilen och tog tio kort av UFO:t. När bilderna framkallades visade de bara snöflingor och mörker. Hon tolkade det som en psykisk upplevelse. Detta nämnde hon inte vid föredraget.)

Efter en stund avslutades föredraget med ett par minuters meditation.

Ma Oftedal är starkt andligt intresserad och vill ha sin tjänst i kyrkan kvar. Men vid sidan av sin verksamhet som präst besöker hon ofta frikyrkor, ser obefintliga UFO:n, möter människor från sina tidigare inkarnationer, jagar ut andar ur sin våning och stiger ner i underjorden till ljudet av en trumma för att möta sitt kraftdjur.

Hon tycker att allt detta går utmärkt att förena med en kristen livsåskådning. Men det återstår att se om Sveriges biskopar tycker likadant.

Elsie-Marianne Molin

GÖTEBORG FÖRST I NORDEN MED UFO-KONFERENS

Den 27 oktober i år arrangerades Sveriges första internationella UFO konferens på Arkens konferenscenter i Göteborg. Välkända ufologer från USA, Storbritannien, Danmark och Norge höll uppskattade föredrag under denna heldag.

Efter några intensiva månaders förberedelser var det så dags för det internationella mötet med likasinnade utländska ufologer. Människor kom från när och fjärran. En del hade rest långt bara för att få komma och lyssna på de inbjudna veteranerna. Lokalen för 150 personer visade sig vara idealisk för tillställningen.

Kvällen före bjöds alla föredragshållarna på middag av FMA som var ekonomiskt ansvariga för konferensen. Då fick vi tillfälle att diskutera speciella fall med dem. Jag frågade Nick Pope om hur han kunde fastställa att UFO:n var utomjordiska besökare, vilket han både skrivit och sagt. På min fråga svarade han svävande. Han visste nog innerst inne liksom jag att det aldrig har gått att säkert fastställa att vi har utomjordiska besök.

Norsk inledning

Ole Jonny Braenne från UFO-Norge inledde med ett föredrag om norska säkerhetspolisens intresse av UFO-frågan.

Danska SUFOI:s ordförande Per Andersen redogjorde för fall som inträffat i Danmark och visade på ett mycket proffsigt sätt olika undersökningsresultat beträffande UFO-vittnens trovärdighet med mera.

Flera studier har visat att om-

bordtagna och kontaktpersoner tycks ha en större fantasibenägenhet än andra. Det har däremot inte gått att säkerställa huruvida andra vanliga observatörer av UFO-fenomen har större benägenhet att fantisera än genomsnittet.

Rendelsham Forest

Den brittiska ufologen Jenny Randles höll två föredrag. Det första gällde det berömda Rendlesham Forest-fallet på den engelska östkusten, där civilbefolkning och militär personal såg mystiska saker i anslutning till en militärbas.

Jenny Randles tillhör den kategori ufologer som är mycket kritiska och noggranna. Hon avslutade med att fråga sig om det verkligen var utomjordingar som ligger bakom UFO-observationer.

Möjligheten finns att vi är utsatta för experiment som syftar till att undersöka hur människor reagerar i vissa situationer. Genom att få folk att tro att de iaktar något utomjordiskt skulle man kunna se hur det mottas genom strömningar i samhället och hur det påverkar människor psykologiskt.

Ombordtagningar

Jenny Randles andra föredrag handlade om ombordtagningar. En intressant jämförelse gjordes mellan hur okända varelser uppfattas i olika världsdelar. I Sydamerika observeras ofta mer varulvslika, grövre varelser med ett aggressivt yttre. Går vi till USA hittar vi de typiska små grå humanoiderna som terroriserar den hysteriska amerikanska allmänheten. I Europa ser man långa, blonda, skandinaviska väsen, vilka ter sig mycket civiliserade i sin kontakt.

Jenny Randles påpekar att hon efter tjugo års erfarenhet av UFO undersökningar fortfarande inte vet

några säkra svar. Hon är öppen för alla möjliga lösningar vilket nog är nödvändigt i ett område som det här.

Långväga gäst

Göteborgskonferensen gästades även av en långväga besökare. Kent Jeffrey hade rest ända från USA för att berätta om Roswellkraschen i New Mexico 1947.

Han började med att berätta om hur motsägelsefullt hela fallet är. Det som från början var ett UFO blev en väderballong som sedan i stället förvandlades till en hemlig Pentagonballong. Själv vet han efter fyra års sökande inte riktigt vad som hände. Det är bevisligen så att man inte lagt alla papper på bordet från militärens sida. Varför var denna Pentagonballong så hemlig att man inte kunde avslöja den förrän 1994?

Någonstans finns förklaringen, det anser i alla fall Kent Jeffrey.

Verklighetens Fox Mulder

Nick Pope ansågs av många vara dagens höjdpunkt varför man valt att ha honom sist. Media har framställt honom som verklighetens Fox Mulder i "Arkiv X". Han tar liknelsen med ro men hävdar bestämt att hans arbete i det brittiska försvarsministeriet var långt mindre glamouröst än sin TV-kollegas.

Liksom Mulder blev dock Pope övertygad genom sitt jobb från att ha varit skeptisk till en början. 1991 blev han tillfrågad om han ville undersöka UFO-rapporter inom försvaret. Han tackade ja och satt på samma post till och med 1994.

Nick Pope var noga med att det var hans och inte försvarets åsikt att utomjordingar existerade. Man ville från försvarets sida veta mer om vad som egentligen försiggick i lufttrummet. Fanns det något hot?

Man inriktade sig naturligtvis på

tanken att någon främmande jordisk makt kunde ha intresse av att kränka Storbritanniens luftrum. Från allmänheten mottog Pope årligen mellan 200 och 300 rapporter rörande UFO-fenomen.

Paneldebatt i full storm

Under den avslutande paneldebatten blåste det upp till storm. Foajéns jättelika glasrutor var nästan på väg in när det blåste som värst.

Kanske var det på grund av att

Stockholms UFO-mytt nr 3/1996

någon okänd makt förgrymmades över vår kritiska diskussion om mysterier som den inte vill att vi ska lösa. Men det gör vi nog ändå - förr eller senare...

Andreas Ohlsson

Besök på AFU

Så blev det äntligen av - det besök på Arkivet För UFO-forskning i Norrköping som Stockholms UFO-förening planerat så länge. Lördagen den 14 september klev 12 medlemmar in i tre bilar och gav sig iväg.

Färden ner till Norrköping blev inte problemfri. Först uppstod ett missförstånd om var bilarna skulle sammanstråla, men tack vare att Conny Ljung hade biltelefon i sin gamla härliga Merca löste det sig.

Sedan hände något med Rikard Forsströms betydligt nyare Mazda när vi väl hade kommit fram till Norrköping och hunnit med ett besök på MacDonald's. Stockholms UFO-förening hade drabbats av sitt första bilstoppsfall!

Nu var det inte några övernaturliga krafter som låg bakom bilens vägran att fortsätta. Den som vill veta mer om den exakta orsaken kan vända sig till Conny, eftersom han i egenskap av bilmekaniker givetvis fick den äran att fixa felet.

Först hade vi dock fått packa in oss i två bilar som lyckligen nådde fram till arkivet, varpå Conny återvände till Norrköpings utkanter för att assistera Rikard. Därför fick vi vänta lite med besökets högtidliga invigning till de kom tillbaka.

Så dags hade stora portioner av det vetebröd som arkivets evigt unga förgrundsgestalter Håkan Blomkvist och Anders Liljegren förplägnade besökarna med förpassats ner i de sistnämndas magar alltmedan småpratet frodades.

När Conny och Rikard kom började Håkan sin egentliga presentation av arkivet. Han berättade initierat om dess historia, dess nuva-

rande tillstånd och dess framtidsplaner, eller åtminstone framtidsförhoppningar. Anders assisterade med den äran.

Många frågor hade klarats av under den ofrivilliga väntan medan vetebrödet slank ner, men det fanns ändå plats för fler (frågor alltså) när Håkans genomgång var över.

Därefter var det dags för en guidad tur genom arkivet som enligt uppgift ska vara Europas största i sitt slag. Det lär finnas ett större i Chicago, men sist jag tittade på kartan låg det i USA. Håkan och Anders visade det omfattande biblioteket, tidskrifterna, klippsamlingarna och det omfattande databaserade rapportarkivet som för närvarande innehåller 12.000 rapporter.

Efter den mer sammanhållna genomgången fanns det möjlighet för besökarna att enskilt eller i grupp samtala med Håkan och Anders om allt mellan himmel och jord, ett uttryck som i UFO-sammanhang synes tämligen lämpligt.

Ytterligare en medlem - Göran Lindblom - tillstötte under eftermiddagens lopp från sin sommarstuga, så inalles var vi 13 personer från Stockholms UFO-förening som gjorde arkivet osäkert den där lördagen.

Besöket avslutades givetvis med att Håkan och Anders avtackades å det intensivaste. Det är bara att instämma i den kören. Även om undertecknad har varit i arkivet vid ett flertal tillfällen är det alltid lika trevligt att tillbringa några timmar i deras sällskap. Det här får vi göra om!

Stefan Roslund

Mer om Atlantismyten

Det är många som gör anspråk på att ha kunskapen om var Atlantis en gång fanns! Detta slog Jens Tellefsen fast vid detta seminarietillfälle den 23 oktober. Men den stora frågan kvarstod att lösa denna afton; har någon av dem rätt? Eller är alla teser om Atlantis bara sagor?

För de nytilkomna åhörarna gjorde Tellefsen en sammanfattning från det tidigare seminariet i våras. Det blev även en nyttig repetition för oss som var där första gången. I sammanfattningen kunde den stora frågesättningen utläsas: Har Atlantis funnits (och i så fall var?).

Inflätat i denna sammanfattning gjordes också en beskrivning av Hopi-folkets traditioner och myter. En koppling till Atlantis finns även hos dem. Enligt en berättelse ska folket ha utvandrat från en kontinent i Stilla havet kallad Kasskara till Sydamerika, därifrån till Nordamerika, samt till Atlantis. Som ett minne av denna tid tillverkar de små "kachinas". De ska också påminna dem om överklassen på Kasskara (Tellefsen hänvisade vidare till Nina Falkenberg som föreläser just om detta folk och deras myter).

Två kopplingar

Inkörporten till dagens seminarium, som kom att koncentrera sig på två kopplingar till Atlantis, dels att Atlantis skulle ha legat i Egeiska havet, dels att detta örike skulle ha funnits i Norden/Nordsjön, blev en närmare presentation av siaren Edgar Cayce (1877-1945), vars teorier togs upp i liten skala redan vid förra tillfället.

Cayce var en märklig man på det viset att han kunde falla i trans och se "syner". Han kunde ställa diagnoser på människors olika sjukdomar och förorda botemedel som var utöver det som läkarvetenskapen rekommenderade, exempelvis homeopati. I många fall ska dessa "patienter" också ha blivit friska.

Denne man "såg" också hur energiproduktionen på Atlantis gick till. Efter en av "synerna" beskrev han något som närmast kan jämföras med en laserkanon, och det redan på 1930-talet! Han gjorde även andra detaljerade beskrivningar om livet på Atlantis, mer detaljrika än de som Platon gjorde.

Det mest uppteendeväckande uttalandet om Atlantis han gjorde var troligen ändå förutseendet om dess "återuppståndelse". På 60-talet ska en bit av Atlantis upptäckas utanför Bimini, sade Cayce. Och 1968/69 upptäcktes en liten stenlagd "väg" vid Paradise Point på Bimini! Uppmärksamheten har sedan dess väckt mycket intresse, men det är få som anser att det verkligen är spår av Atlantis.

Den minoiska kulturen

Från Bimini togs vi med in i Medelhavet och den minoiska evidensen för att Atlantis låg innanför Herakles stoder, det vill säga öster om Gibraltar sund. Här togs stora namn fram ur den arkeologiska byråådan, som H. Schliemann, som grävde ut Troja, sir A. Evans, som grävde ut Knossos på Kreta, samt S. Marinatos, som fann Thera på Santorini.

Gemensamt för dessa herrar var att de sökte i litteraturen, i Homeros skrifter (som Odysséen), eller den grekiska mytologin med de stora sjöfararna agronauterna och Herakles (i sin jakt på hesperidernas äpplen), efter ledtrådar för att få

veta var de skulle sätta ned spaden.

I flera fall kunde de också tolka texten rätt, så att de kom till arkeologiska resultat. I sina tolkningar kunde de också se de mytiska personnamnen som namn på reella personer, långt tillbaka i historien. Till exempel kan både Chronos, Zeus, Poseidon, Atlas, Hera, med flera, ha existerat. (Chronos förekommer även i Atlantismyten som kung liksom Atlas. Poseidon var i Atlantismyten fader till Atlas.)

Santorini

I dessa arkeologers fotspår har andra gjort sina tolkningar av de arkeologiska fynden. En av dessa tolkningar vill göra vulkanutbrottet på Santorini till slutet för Atlantis och att öriket i själva verket var Santorini.

Detta berömda vulkanutbrott ägde rum någon gång mellan 1650 och 1500 före Kristus. (Alltså endast 900 år före Solon, och inte 9.000 år som Platon berättar om.)

A. Galanopoulos, seismolog och arkeolog, är en av dem som för fram tanken att den minoiska kulturen är att tolka som den atlantidiska. För att få detta att stämma med Platon för han fram idén att en egyptisk "tryckfelsniss" måste ha räknat fel med faktor tio både vad gäller tid och rum. Räknar man på det viset - att allt ska ses tio gånger mindre än vad det är angivet i exempelvis Platons texter - så kan ett "Miniatlantis" ha fått plats på Santorini.

Dessa tankar skulle kunna få medhåll av sir A. Evans fynd på Kreta och palatsanläggningen Knossos. Av de arkeologiska fynden kan man dra slutsatsen att minoerna var ett handelsresande folk och att man tog sig fram över haven med stora fartyg. De handla-

de med de dåvarande stormakterna runt Medelhavet, som Egypten och Mesopotamien.

Det som också talar för att den minoiska kulturen kan ha varit den atlantidiska är kopplingen rent kulturellt mellan Santorini/Thera och Kreta. Det finns en rad fynd av fresker och keramik som påminner om varandra. Det vill säga att Platons tankar om Atlantis varit en världsmakt som stämmer med fynden från dessa platser! (Jfr N. Marinatos, "Art and Religion in Thera. Reconstructing a Bronze Age Society", Aten 1984. I den finns många intressanta bilder där parallellerna mellan dessa båda platser tydliggörs.)

Tjurkult

De hade också en starkt utvecklad tjurkult, precis som kulturen på ett Atlantis skulle ha haft enligt Platon. Enligt Platon skulle det vidare ha funnits varma och kalla källor på Atlantis, liksom olikfärgade bergarter för stenbrott och ett speciellt kanalsystem runt huvudstaden. Allt detta skulle kunna passa in på Santorini, visade Tellefsen med sina bilder. (Detta har också visats i ett TV-program tidigare i år hos Arthur C. Clarke i TV4. I det programmet avfärdades Atlantismyten som sådan helt och hållet, där Clarke själv i slutet av programmet även avfärdade Biminivägen som en naturlig företeelse och sade sig ha sett liknande fenomen i Sri Lankas vatten...)

Det finns ett annat stort men i allt detta. Enligt Platon skulle undergången av Atlantis ha varit en global katastrof, som med all trolighet skulle ha varit angiven i de egyptiska källorna om de drabbats av något under det 16:e århundradet före Kristus (de antecknade det mesta annat av värde...).

Men ingenting tyder på att Egypten skulle ha drabbats av en naturkatastrof vid tiden för Santorinis vulkanutbrott. Detta utbrott var av en så lokal karaktär att det dröjde nästan hundra år mellan själva utbrottet och till dess att den minoiska kulturen på Kreta gick under

(men ändå av tillräcklig kaliber för att efterlämna ett bränn- och asklager i de kretensiska palatsen).

En nordisk jämförelse

Från den minoiska kultursfären gick resan vidare norrut till Norden. Jo-o, det finns de som hävdar att Atlantis rester står att finna i de nordiska regionerna! Till exempel hävdade Donnelly på 1800-talet att Atlantis hade kolonier här i Norden. Men han var inte den förste att göra det.

En av teorierna gick tillbaka på en gammal frisisk tradition, kallad "Oera Linda", som har sina källor i kvarlevor från 550 före Kristus och yngre. Denna tradition och litteratur gör gällande att det fanns ett Atländ i Nordsjön (Tellefsen hänvisade till en forskare vid namn Scrutton). En annan teori ställer Danmark och Sydsverige i fokus för ett urgammelt Atlantis, framförd av O. Rudbeck och B. Falk (den senare: "Atlantis och svenskar"). Men låt oss för en stund gå tillbaka till den frisiska traditionen.

Tittar man lite närmare på de evidens som Tellefsen mycket skickligt lade fram skulle det kunna vara möjligt att det för länge sedan – i alla fall från Bronsåldern – fanns en utvecklad kultur i de norra regionerna. Evidensen lades fram i olika led. Det grundläggande materialet kunde ges från en samling gamla sjökort och andra kartor, sammanställd i boken "Maps of the Ancient Sea Kings. Evidence of Advanced Civilisations in the Ice Age" av C.H. Hapgod.

Här finns en brokig samling kartor (till exempel Piri Re'is från 1513), som visar att människan redan under Medeltiden (senast) hade kunskaper om kustlinjer och öar som den moderna människan inte hade någon aning om förrän långt senare (till exempel hur kustlinjen ser ut under ismassorna på Sydpolen, eller att det finns en floddal under ismassorna på Grönland). Hapgod drar däremot inga slutsatser i boken om forntida teknik och kunskap utan vill enbart

Stockholms UFO-nytt nr 3/1996

visa några egenartade "sammanträffanden".

"Sea People"

I det andra ledet togs vi åter till det varma Medelhavet och närmare bestämt till Egypten. Där finns det noteringar om ett folk kallat "Sea People" i de egyptiska lämningarna från 1200-talet före Kristus. Detta har uppmärksammats av en engelska vid namn N.K. Sanders i två böcker, "The Northerners" och "The Sea People".

I dessa inskriptioner och bilder – Medinet Habu – talas det om ett stort sjöslag mellan Egypten, med Ramses III i spetsen, och detta okända sjöfolk. Av bilderna att döma är det mycket svårt att se annat än att Egyptens motståndare skiljer sig *väsentligt* från egyptierna, men det går inte att säga att de kommer från Norden.

Mer intressant blev det när det sista ledet presenterades i form av en teori, formulerad av en dansk präst och arkeolog vid namn J. Spanuth. Han menar att det funnits ett landområde i Helgolandsbukten och ut mot fiskebankarna! Evidens för detta fanns i form av murrester på Nordsjöns botten. Att det dessutom skulle röra sig om Atlantis i klassisk mening låter han två flodmynningar bestämma, två mynningar som Platon nämnt i sina dialoger.

Som stöd för en eventuell och plötslig utvandring från denna kontinent kan det också läggas fram evidens. Till exempel har det gjorts riktiga fynd av bärnsten utmed den monolitiska kulturens kuster ned till Medelhavet, samt fynd utmed floderna söderut (jag fick intrycket att även dessa fynd kan dateras till 1200-talet före Kristus).

Enligt Spanuth ska Ramses ha krigat mot ett bortstött folk norrifrån och att det var en serie naturkatastrofer som tvingade iväg folket. Källorna, enligt Spanuth igen, talar om ett eldföremål (en komet, kanske) från himlen, vars nedslag medförde torka, missväxt, skogsdöd och andra katastrofer. Som ett ytterligare evidens för ett stort kulturområde i södra Skandinavien och Nordsjö-

trakten är de stora hållristningar föreställande stora fartyg väl i klass med de minoiska freskerna från Thera (som omtalades ovan).

Det är mycket intressanta teorier och berättelser! Fortfarande står jag ändå frågande inför allt detta. Vad är fakta? Vad hände före vår tide-räknings början egentligen? Fanns Atlantis i Norden? Frågan om Atlantis är en myt eller inte anser jag ännu vara obesvarad!

En "ny" fråga som kanske inte är alldeles oväsentlig är om Atlantis bara ska ses som ett sammanfattan-

de begrepp, kanske som ett samlingsnamn på kulturen som påverkade Egypten och Mexiko på olika sätt (och kanske flera andra kulturer) utan att det för den skull måste ha haft ett geografiskt fäste i form av en kontinent eller ett örike, sedan länge försvunnet. Forskningen i framtiden får ge svar! Ett stort tack till Jens Tellefsen för denna miniserie om Atlantis!

Vid pennan

Lars Amnestål,
en nöjd styrelseledamot.

Litteraturtips:

Plato, *Timaeus and Critias*, London, 1977.
H. Montgomery, *Medelhavsvärldens historia till omkring 400 e.Kr.*, Arlöv 1981, ss 12-32.

C.G. Starr, *A History of the Ancient World*, Oxford 1983, ss 51-74, 88-98, 104-110.

R. Higgins, *Minoan and Mycenaean Art*, rev. ed., London, 1981.

M. P:n Nilsson, *Olympen*, rev. uppl., Stockholm, 1985.

G. Richter, *A Handbook of Greek Art*, A Survey..., London, 1983.

N. Marinatos, *Art and Religion in Thera. Reconstructing a Bronze Age Society*, Aten, 1984.

Inkomna rapporter april-november 1996

Med tanke på den långa rapporteringsperioden (över ett halvt år) får man nog säga att utfallet är magert.

April

Den 4 april vid halv två-tiden på natten satt en man på sin balkong i Bandhagen och såg på månförmörkelsen. Han tog blicken från månen för att se på den då aktuella kometen, men när han åter tittade mot månen såg han ett föremål komma flygande. Det såg ut att komma på låg höjd, cirka 200 meter. Det lyste röd-rosa och flög i en oregelbunden bana.

Tidigare samma dag inrapporterades ett runt klot från sjön Trehörningen i Huddinge. Det tycktes stå helt stilla. Inga ljud hördes. Det försvann sedan på bara någon sekund.

Maj

Den 7 maj vid 22-tiden på kvällen såg en man i Upplandsbro ett stort ljus i nordväst. Det rörde sig mycket sakta på himlen.

Juli

På dagen den 30 juli hade en person i centrala Stockholm fotograferat konstiga cirklar på himlen.

Augusti

Den 2 augusti vid 23-tiden iaktogs i Tyresö en svagt gulfärgad "ljusprick" i rak kurs som plötsligt tog av i 90 grader och sedan försvann. Observationstiden var 20 sekunder.

Vid halv sex-tiden på kvällen den 9 augusti observerades något som liknade en ballong i Solna. Färgen var blåvitt.

På eftermiddagen den 20 augusti låg en man och sov i sitt hem i Vallentuna. Han vaknade plötsligt och då såg han ett märkligt ljus som gick fram och tillbaka på himlen.

Två kvinnor i Västertorp stod ute och pratade vid halv tre-tiden den 21 augusti. De iakttog då mot Mälarhöjden ett lysande föremål som sakta sjönk nedåt och lämnade efter sig en svart rök som ringlade sig i spiral. När den hade försvunnit kunde de känna en stark röklukt. Observationstiden var cirka 40 sekunder.

September

I Stockholm den 1 september kl 15.30 syntes i ett mörkt regnmoln

en liten vit prick som först stod helt stilla. Den lyste mycket skarpt vitt och såg ut att vara oval till formen. Den rörde sig sedan sakta i ett sick-sack mönster för att sedan backa in i molnet och försvinna. Observationstiden var cirka 3 minuter.

En man i Ingarö gick ut för att titta på månen strax efter kl 22 den 20 september. Han såg då en orange ljuspunkt till vänster om månen. Punkten rörde sig långsamt åt höger. Konstant ljus.

Oktober

En man såg på Kristinebergs T-banestation kl 20.45 den 2 oktober ett märkligt ljus på himlen med starkt vitt sken. Han iakttog också två flygplan som i hög fart flög mot Tranebergsbron. Där vände de tvärt och flög bort från varandra.

Två tjejkompisar i Åkersberga såg den 11 oktober ett vitt ljus genom fönstret. De gick ut och såg då tre ljus ovanför sig som sakta roterade runt en tänkt mittpunkt. Plötsligt släcktes ljusen och en mörk siluett rörde sig bort bakom horisonten.

Stefan Roslund

PROJEKT HESSDALEN

Vi var bara ett tiotal personer som mötte upp till Håkan Ekstrands föredrag om Hessdalen. Siffran borde varit högre med tanke på hur spännande Projekt Hessdalen verkligen var då det genomfördes första gången 1984/85.

Håkan inledde med en geografisk beskrivning. Hessdalen ligger i jämnhöjd med Sundsvall, fyra mil norr om Rörös. Den tio kilometer långa dalen ligger i nordsydlig riktning. Den högsta bergstoppen sträcker sig 1.146 meter över havet och dalen är 4-500 meter djup. Området är mycket naturskönt. Där råder en särskild atmosfär, svår att beskriva, menar Håkan. Man känner sig förändrad, mer harmonisk, saknar hemlängtan och dylikt.

Hessdalen är numera globalt känd för sin extrema frekvens av UFO-fenomen. Dessa tycks pågå i cykler. Man hade en topp i början av 1980-talet, men efter 1985 avtog fenomenet och har sedan dess lyst med sin frånvaro. I dagsläget verkar det som om det var på väg tillbaka.

UFO-fenomen här är inget nytt för ortsbefolkningen. Det finns flerkhundraåriga anteckningar i kyrkoböckerna om de märkliga himlatecknen. Fenomenet uppenbarar sig oftast som ljusklot i lufthavet, allt från stillastående till en rörelse med oerhörd hastighet.

1.200 fotografier

UFO-iakttagelserna var alltså så vanliga i början av 1980-talet att ortsbefolkningen inte fäste någon större uppmärksamhet vid dem. Det finns cirka 1.200 fotografier från den här tiden. Efter hand fick UFO-Norge nys om det hela. UFO-Norge ville samarbeta med UFO-Sverige när man skulle dra igång Hessdalenprojektet. Riktlinjer drogs upp vid ett möte i Sälen 3 juni 1983.

Organisationen bestod av fem hu-

vudansvariga: tre norrmän och två svenskar (Håkan Ekstrand och Jan Fjellander). De lade ner ett enormt arbete på projektet, som skulle genomföras så noggrant som möjligt.

Man beslöt att bannlysa begreppet "UFO" för att underlätta kontakter med diverse vetenskapliga institutioner och myndigheter. Gen svaret blev mycket bra. Alla var entusiastiska och ett norskt företag sponsrade bland annat med en över en kilometer lång elkabel.

Många instrument

Många olika instrument anskaffades, såsom geigermätare, IR Viewer, magnetometer, radar, seismograf och spektralanslysator.

Därutöver förfogade man över en mängd mindre sofistikerade instrument, olika sorters kameror, meteorologiska instrument, kommunikationsutrustning med mera. Ortsbefolkningen var över lag positivt inställd till projektet och upplät husrum samt ställde snöskotrar till förfogande.

En basstation och tre mindre stationer upprättades. Varje station skulle alltid vara bemannad med tre personer. Ett schema följdes så att alla fick sova lika mycket (lite). De stod på pass i tre timmar och vilade tre timmar. Efter de tre veckor som huvudprojektet pågick var man så trött att man kände sig helt färdig, intygade Håkan.

Under dessa tre veckor gjordes inte mindre än 188 observationer, varav sju stycken mycket intressanta. Här fanns många observatörer, många bra fotografier och stor instrumentell dokumentation.

Ljusen som sågs under de tre veckorna tycktes dyka upp ur tomma intet. De gick i de flesta fall i nordsydlig riktning. Hastighet och höjd varierade avsevärt. Ett radareko räknades ut till 29.000 km/h! Man kunde från ett berg till och med se ljusen flyta fram nedanför

sig. Oftast var det i klotform man såg det, men det kunde även anta andra former. En märklig formation av ljus dök alltid upp klockan 23.32, varför den döptes till "elva och trettiotvå-bussen".

Håkan hade med sig många diabolbilder på ljuset. Det skimrade verkligen i många sprakande färger. Ett fotografi som har analyserats i USA visade faktiskt vara mer än bara "ljus". Analysen tyder på att det måste röra sig om ett fast föremål.

Pulserande ljus

Ljusen kunde även pulsera. Vid nio tillfällen besköt man ljuset med laser. Då ändrades ljuspulsernas frekvens för att vid avslutad laserbeskjutning återgå till sin ursprungsfrekvens.

Vid ett annat tillfälle mitt på ljusdagen registrerade radarn ett kraftfullt eko av något som var på väg mot basstationen. Observatörerna kunde inte se någonting, men radarn visade ett entydigt utslag. När det kom riktigt nära basstationen delades det och gick förbi i två delar, men smälte sedan ihop igen en bit efter basstationen och fortsatte i samma riktning bort. Något som människoögat inte såg syntes ändå tydligt på radarskärmen. Mystiskt så det förslår, inte sant!

Håkan Ekstrand avslutade föredraget med att konstatera att:

- det är ett äkta fenomen;
- det är inte fråga om några flygplan;
- det är inte av geologisk art.

Det finns självklart många teorier om vad det kan vara. Huvudteorierna kretsar kring:

- elektriska fenomen;
- en varm eller kall gas;
- ett fast föremål.

Kvällena avslutades med fika och allmänt UFO-snack i en gemytlig atmosfär.

Conny Ljung

UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv

STUFO:s styrelseledamot Lars Amneståls intresse för UFO och det okända väcktes tidigt. I gymnasiet i början av 80-talet skrev en uppsats om just dessa fenomen. Uppsatsen visade sig vara ett riktigt mastodontverk på över 50 maskinskrivna sidor. Att återge hela uppsatsen i ett svep låter sig förstås inte göras, men det finns flera intressanta avsnitt som väl kvalificerar sig för publicering i STUFO-nytt. Ett av dem gäller UFO-fenomenets historia. Några av fallen som Lars tar upp är väl mer eller mindre uppklarade vid det här laget, men redaktionen har beslutat att låta den ursprungliga texten vara. Här följer det sista avsnittet ur Lars Amneståls gymnasieuppsats. Det avslutas, precis som de övriga, med en färsk kommentar av författaren själv.

Hur stora är chanserna för att det ska finnas annat liv i universum? Enligt astronomerna kan bara vissa stjärnor, eller solar, hysa liv. För att liv överhuvudtaget ska kunna existera på en planet måste vissa villkor vara uppfyllda. För det första måste planeten ligga på ett speciellt avstånd från sin sol. Om den ligger för nära blir det för hett och ligger den utanför ekosfären blir det för kallt. Ekosfären är det område i rymden en bit utanför solen och som sträcker sig en bit ut i rymden, och för att liv ska kunna uppstå *måste* planeten ligga inom detta område.

Få lämpliga planeter

I vår galax har man endast hittat några få solar som man vet har åt-

minstone en stor planet, och om dessa ligger inom respektive sols ekosfär har man ännu inte kunnat konstatera. Solens storlek och styrka spelar ju givetvis också en viss roll i detta sammanhang.

Stjärnorna i fråga är Barnards stjärna, som ligger på ett avstånd av 5,9 ljusår från solen. Ett ljusår är ungefär 9,5 miljoner kilometer. Nästa stjärna i ordningen är Lalande 21185, som ligger 8,1 ljusår bort. 11,1 ljusår bort hittar vi nästa stjärna - 61 Cygni A och B. 61 Cygni är en dubbelstjärna, därav beteckningen "A och B".

Vi behöver nu inte bege oss 5,9 ljusår bort för att hitta någon form av liv. Även i vårt solsystem finns det liv, inte bara på jorden!

Liv på Jupiter?

Vissa forskare anser nämligen att det i Jupiters täta atmosfär finns någon form av liv, bestående av något sorts "jetfiskar". Detta stannar jag vid att bara nämna som en intressant detalj, eftersom det här bara rör sig om en teori, och forskarna vet inte så mycket om Jupiter på grund av de stora avstånd som det ju ändå är frågan om.

I några närkontakter av tredje graden har främlingarna talat om varifrån de kommer, och vetenskapsmännen har verkligen fått ett knepigt svar. Humanoiderna har nämligen sagt att de kommer från planeten Venus, att de på denna planet har upprättat någon form av yttersta utpost eller bas. Detta, säger skeptikerna, är vansinne, eftersom det på Venus regnar starkt koncentrerad svavelsyra och ammoniak. Vetenskapsmännen säger sig ha kunnat utläsa det ur bilder och prover av Venus' atmosfär.

Detta kan dock vara felaktigt tolkat. En rysk undersökning av jordens och Venus' atmosfärer visar att "utifrån" skulle ingen av plane-

terna kunna hysa liv. Undersökningen visar nämligen att ingen av de bägge planeterna innehåller varken syre eller väte i sin atmosfär eller på ytan. Utan både väte och syre kan det, i våra ögon sett, inte uppstå liv.

Bägge undersökningarna utfördes utanför respektive planets atmosfär (Källa: Vetenskapens Värld i radio, september 1980).

Efter detta kan man ju verkligen börja undra varifrån dessa utomjordiska besökare kommer och vad de vill här. Detta leder sålunda direkt in på nästa kapitel.

Vad vill de - och varifrån kommer de?

Att de bara besöker oss för att titta efter "hur vi har det" är knappast troligt. Nej, de är säkerligen här av andra orsaker. Av vissa närkontakter med humanoider att döma vill de börja driva handel med oss.

Handeln skulle troligen gå ut på att vi skulle få vissa kunskaper om teknik och natur tillförda oss, mot att "de" får vatten och kanske kvicksilver till sina farkoster som drivmedel. Att ge oss kunskaper om hur flygande tefat fungerar skulle vara tämligen dumdristigt, eftersom människan då bara skulle utnyttja detta till krigiska syften. Människan är, som kanske alla vet, ganska skicklig på att hitta på vapen effektiva nog att förgöra världen och hela mänskligheten i ett enda ögonblick.

En annan teori, som är ganska lik den föregående, går ut på att de vill lära oss hur man ska bruka naturens energitillgångar bäst, utan att förstöra människan och naturen själv. Den enda skillnaden ligger i att detta skulle tillföras oss "gratis".

Alla dessa teorier går i varandra, och detta medför att det är ganska svårt att hålla dem isär. Nästföljande teori, som författaren själv tyck-

er är mycket intressant, handlar om att humanoiderna är här för att varna oss för farligheterna inom vissa energiområden, och främst då kärnkraften. Detta är ett mycket känsligt ämne i dessa dagar, men jag tar upp teorin trots det.

Denna teori går alltså ut på att varna oss för denna energikälla, som har setts som lösningen på världens energibehov. De vill varna oss, därför att de själva en gång varit dumma nog att lita till denna energi.

En tionde planet

Jag har tidigare berättat lite om en "tionde planet", Faeton, som låg i bana mellan Mars och Jupiter. Invånarna utnyttjade kärnkraften på en verkligt hög nivå, högre nivå än människan utnyttjar i dag. Planeten totalförstördes i en fruktansvärd atomexplosion, från vilken endast få undkom med livet.

Dessa överlevande besöker oss i dag för att få oss att inse farligheten med detta slag av energi. De har dock en universell lag som stoppar dem i deras "arbete". Denna lag säger: "Ingen har rätt att blanda sig i andras angelägenheter utan dennes medgivande". Förmodligen är det därför som de inte med handkraft försökt stoppa oss i denna utveckling, vilken enligt dem kommer att föra oss alla till en snabb död!

Från vår egen planet?

Vi har nu redan sett en teori om var de kommer ifrån. Att de skulle vara från vår egen planet är inte omöjligt. Jag tänkte på de överlevande från vår egen syndaflod. Utvecklingen på Lemuria och Atlantis hade kommit långt innan den blev abrupt stoppad. Kanske det vid detta tillfälle hade skickats ut en liten expedition för att undersöka universum, och att det är de som nu kommit tillbaka förgäves sökande efter sin underbara planet. (I vissa närkontakter har "offren" fått komma in i tefaten, och på stolsryggarna har Lemurias märke varit inpräntat. Lemurias märke: En ek med en orm slingrande uppför stammen.)

Andra är dock benägna att tro att

UFOs är mer långväga gäster. Det är väl mest sannolikt att de kommer från andra platser i vår vintergata. I en annan närkontakt fick "offren" en karta av humanoiderna över en viss bit av stjärnhimlen. I skeppet hade de även en tredimensionell bild av hela vintergatan.

Vid undersökningen om rapportens äkthet satte astronomerna "offren" till att rekonstruera stjärnkartan de sett ombord på farkosten. Detta tog endast några veckor och astronomerna och vetenskapsmännen blev mycket förbluffade över resultatet. Allt stämde, avstånd, storlek etc. Det ska i detta sammanhang sägas att "offren" inte tidigare sysslat med astronomi.

Jordnära teorier

En del, däremot, håller sig till mer jordnära teorier om varifrån främlingarna kommer. Dessa kan delas upp i två grupper.

Den ena tror på att UFOs skulle komma ifrån de urgamla "glömda städerna" i de djupa, utforskade djunglerna i Sydamerika, medan den andra gruppen har en annan, mycket fascinerande teori: den om den ihåliga jorden!

Många tefatsexperter tror att UFOs kommer från underjordiska platser inuti jorden. Öppningar skulle finnas vid Syd- och Nordpolen. Teorin säger vidare att invånarna i denna underjordiska värld är släktingar, eller rättare sagt avkomlingar i rakt nedstigande led till invånarna från de sjunkna kontinenterna Lemuria och Atlantis, som nått en hög civilisation.

Av denna teori framgår också möjligheten att Grönland skulle kunna vara den försvunna kontinenten Atlantis. Därför tror jag att en grundlig utforskning under Grönlandsisen säkert skulle betala sig.

Kommentar av författaren:

Mitt intresse för rymden i allmänhet och svårförklarliga fenomen i synnerhet började tidigt. Det har genom åren yttrat sig på olika sätt. Då jag gick på högsta-

diet och gymnasiet riktades blickarna uppåt så snart det blivit mörkt, och jag var ofta "på jakt" efter att få se sådant som var svårt att ge någon logisk förklaring till. Det hade det goda med sig att jag lärde mig mycket om stjärnbilder, flygplanslanternor och satelliter, vilket jag haft nytta av även om en del av dessa kunskaper gått förlorad sedan dess. Under den tiden var jag ordförande i en liten UFO-förening kallad UFO-Tumba, som var knuten till dåvarande Riksorganisationen UFO-Information.

Meningen med arbetet som Du just har läst sista avsnittet ur var att försöka väcka intresse hos mina klasskamrater och lärare på gymnasiet. Där fanns gott om skeptiker och motståndare till det mesta som gällde liv utanför jordatmosfären. Tyvärr blev urvalet av händelser i UFO-historien litet snedvriden och i vissa fall till och med militant i terminologien. Det är något att ångra i dag, men sett ur en artotånings perspektiv, som inte lärt allt om källkritisk forskning, var detta ett av de få sätten att påverka omgivningen efter tre års "kamp" för UFO-frågan och elevernas och lärarnas "svaga" kunskaper i ämnet på gymnasiet Naturvetenskapliga linje.

I dag är målet med mitt arbete med UFO-frågan inte att väcka sensation eller söka påverka omgivningen vad den ska tycka i frågan (som journalisten i Expressen den 19 augusti 1995, sid 15). I stället vill jag, på bästa möjliga sätt, bidra till att vad vi kallar UFO ska få en hållbar förklaring – vad den än må innebära.

Lars Amnestål

UFO-storm mot Borgen

350 personer ville veta mer om Martebo-ljuset i går kväll

Ljuset på Martebo myr är fortfarande ett mysterium.

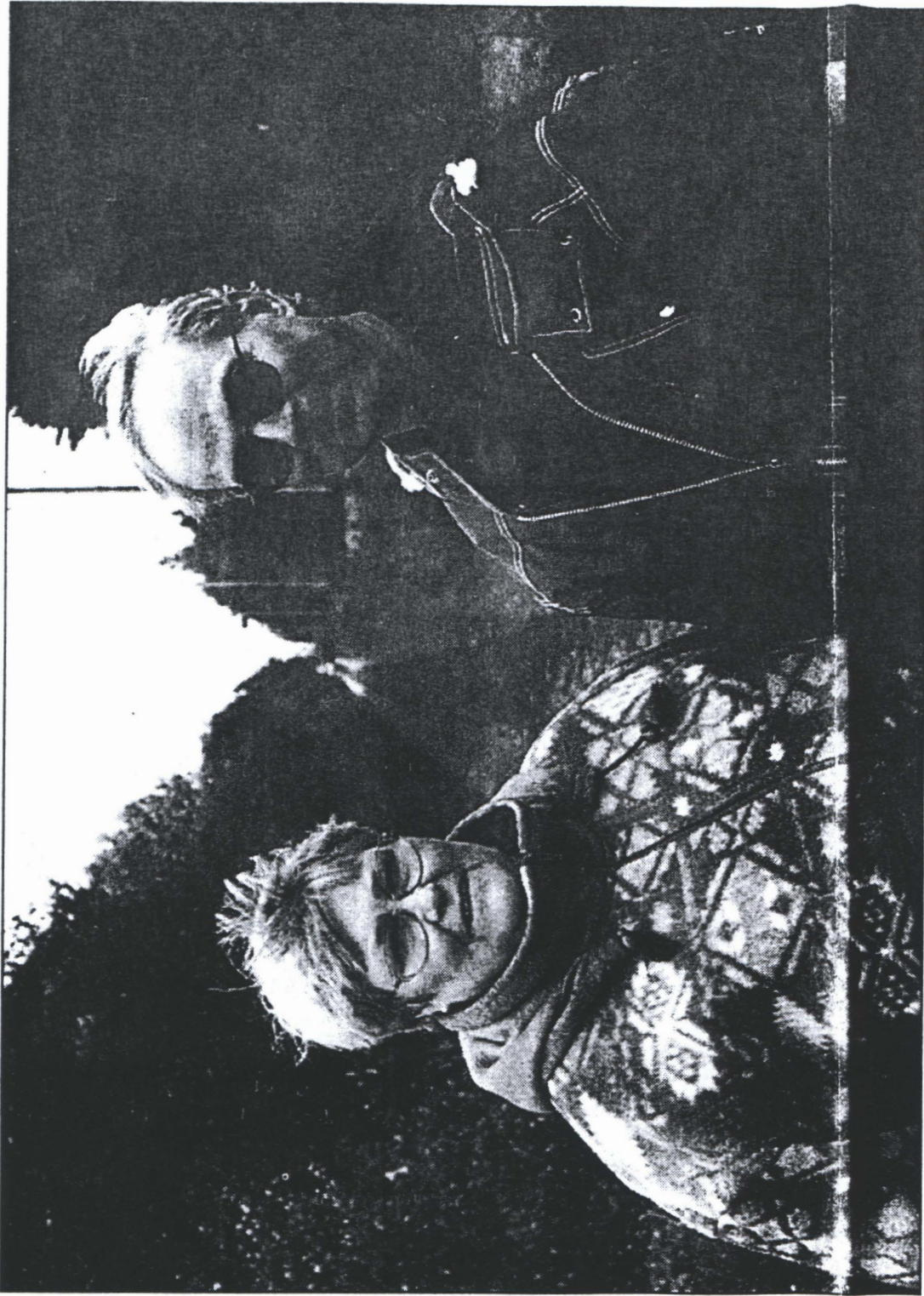
För någon säker förklaring till fenomenet hade inte UFO-Sveriges Inga-Lill Wallin när hon i går kväll föreläste om ljuset inför en mer än fullsatt teatersalong på Borgen, uppmot 350 personer.

– Det mesta är billjus – men så finns där också något annat jag inte kan förklara, säger hon.

Inga-Lill Wallin är ordförande i Stockholms UFO-förening men också aktiv i riksorganisationen UFO-Sverige där hon är ansvarig för undersökningen runt Martebo fenomenet, det märkliga ljus som ibland syns över myren.

– Vi fick första gången rapport om ljuset 1993 och sedan dess har jag tillbringat 38 kvällen ute på myren, totalt närmare fem arbetsveckor, berättade hon.

Hon har intervjuat folk, bandat, filmat, dokumenterat. Hon har träffat personer som såg ljuset redan på 20-talet, innan det fanns bilar i trakten, och hon har hört berättas

Inga-Lill Wallin och hennes kollega Lelf Lissjan som i många kvällar studerat ljuset här på Martebo myr. I bakgrunden vägen förbi Knutstorp.

Pressklipp Pressklipp Pressklipp Pressklipp Pressklipp

att det redan på 40-talet var folkvandring ut till myren för att se det mystiska ljuset.

Mest bilar

Men vad har hon och hennes kollegor från UFO-Sverige själva sett?

Till 95 procent kan ljusen förklaras med biljus. Man ser bilar som är 3,5 kilometer bort men där ljuset tycks vara mycket närmare. Men övriga 5 procent vet vi inte vad det är, svarar hon.

Själv har jag sett det oförklarliga ljuset endast vid två tillfällen. När jag första gången var där i april 1994 och dels såg biljus, dels ett klot som liksom flöt fram inne i skogen vid sidan om vägen.

Andra gången stod jag vid Knutstorp och såg upp emot Stenkyrka-hållet. Då såg jag ett litet rött klot som växte kanske till en fotbolls storlek innan det försvann.

Gas, elektricitet?

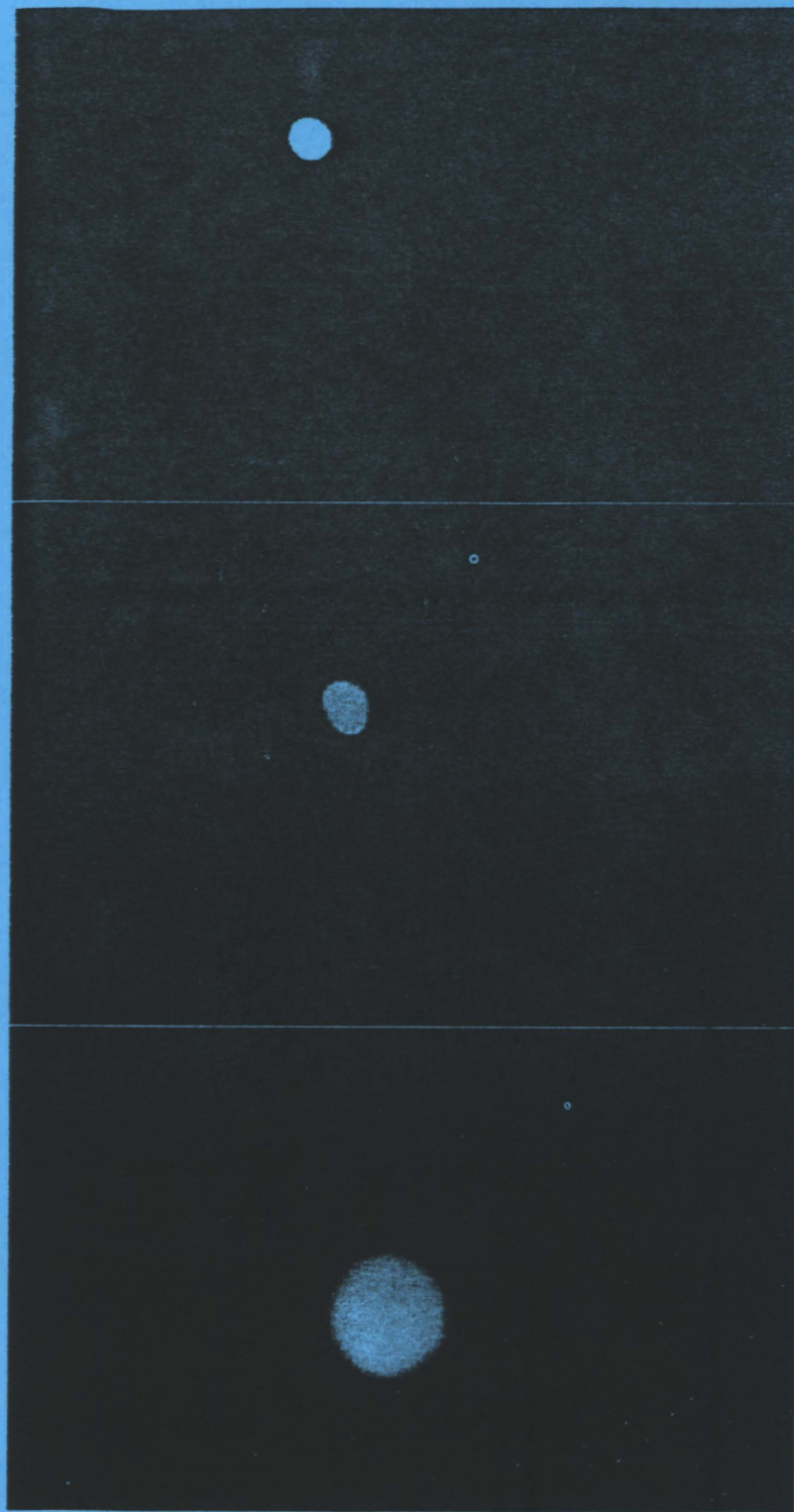
Någon säker förklaring till ljusen har hon alltså inte.

Kan det vara elektriska fenomen, metangas, något som har samband med Lummelundagrotorna som går långt in i landet?

UFO-gänget har använt diverse instrument i sökandet; hygrometer, barometer, värmesökare, voltmätare – men utan större resultat. Däremot har man inte försökt mäta tillgången på gas.

Det återstår ännu att göra. Det kräver avancerade instrument och vi är ändå bara amatörer, påpekar Inga-Lill Wallin.

Inga-Lill Wallin har gjort längre intervjuer med ett 30-tal personer

Den 14 december 1995 tog Gillis Nilsson från Tingstäde de här bilderna av Martebo-ljuset. Det är tre olika exponeringar där ljuset minskar i storlek.

och dessutom fått rapporter från en mängd andra. Observationerna varierar från ett starkt lysande sken till små röda klot, eldstänk, ljusklot som växer och vandrande klot. Synligt ibland bara nån sekund, ibland flera minuter.

Men det är inget färdigt, någon har kallat det "ett snällt ljus", påpekar hon.

Många historier och skrönor finns också kring ljuset; Fadern som letar efter sina försvunna son, klockarn som tog livet av sig, löjnanten som sköt sig, lantmätaren som går igen.

Viktigt dokumentera

Det blir inte bättre av att observationsplatsen ligger inbill Knutstorp,

ett isolerat, förfallet och öde boställe som kan sätta fantasin i rörelse.

Någon förklaring finns alltså inte än och Inga-Lill Wallin är inte säkert att hon kommer att få någon.

Jag är inte heller i första hand ute efter att lösa mysteriet utan för att dokumentera det, säger hon.

Gårkvällen kan ge henne ännu mer information, hon bad publiken

att skriva ner sina iakttagelser. Och nog var intresset stort – när hon frågade hur många som varit på platsen räckte så gott som alla upp händerna. Men kanske bara 100-150 hade sett ljuset.

OLA SOLLERMAN

DN.

28/10-96

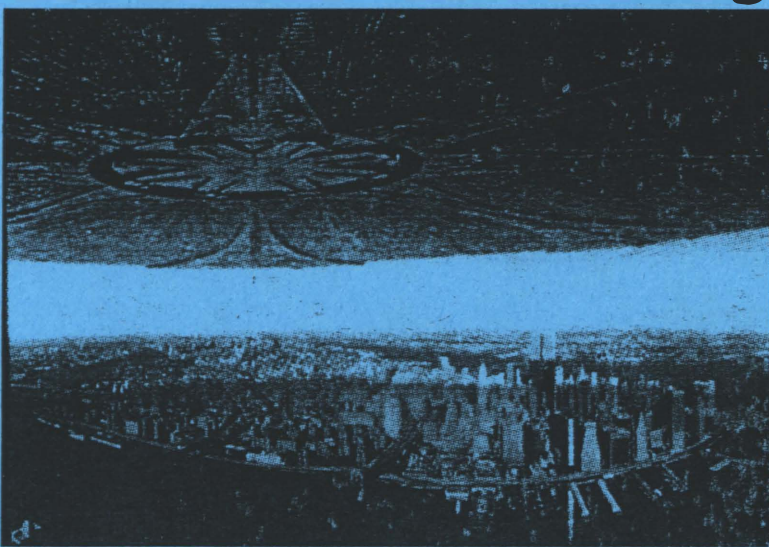
Nu måste vi få seriös ufo-forskning

■ För tio år sedan tog "V" plats i TV-rutan, en film som speglade utomjordingar som efterträdare till 1930-talets nazister, även om undertonen, med lite god vilja, kunde utläsas som människans egen kamp mot sina mörka sidor.

Alltnog så gjordes den något konstiga kopplingen att allt som är okänt måste vara av ondo – i det här fallet att utomjordingar måste vara illvilligt inställda till människan.

I år är det dags igen för detta budskap, denna gång i mastodontversion på bioduken: "Independence Day". Ånyo spelas det på människans rädsla för det okända, och besökarna som kommer hit ska ta över jorden! Med "kulor/och krut" besegras denna makt av halvnakna amerikanska hjältar.

Om det nu finns utomjordiska intelligenser, som

En seriös ufo-forskning skulle gynna människan, skriver insändaren. Bilden är hämtad ur filmen "Independence Day".

dessutom besöker oss, så borde det ju glädja människan, som länge har funderat över om hon är den enda "intelligenta" varelsen i universum, en avbild av Gud om man så vill. I stället sprids denna skräckpropaganda...

En verkligt seriös debatt skulle kunna inbringa kunskaper! Med kunskaper kommer förståelse, och sedan självinsikt och ödmjuk-

het. Oavsett vad alla ufo-rapporter kan leda fram till – meteorologiska, astronomiska, psykologiska eller andra vetenskapliga fenomen, sedan alla bluffar och lögner sållats bort – så ger en seriös forskning seriösa svar.

En tvärvetenskaplig forskning på alla nivåer måste komma till stånd, och det snart!

Lars Amnestål